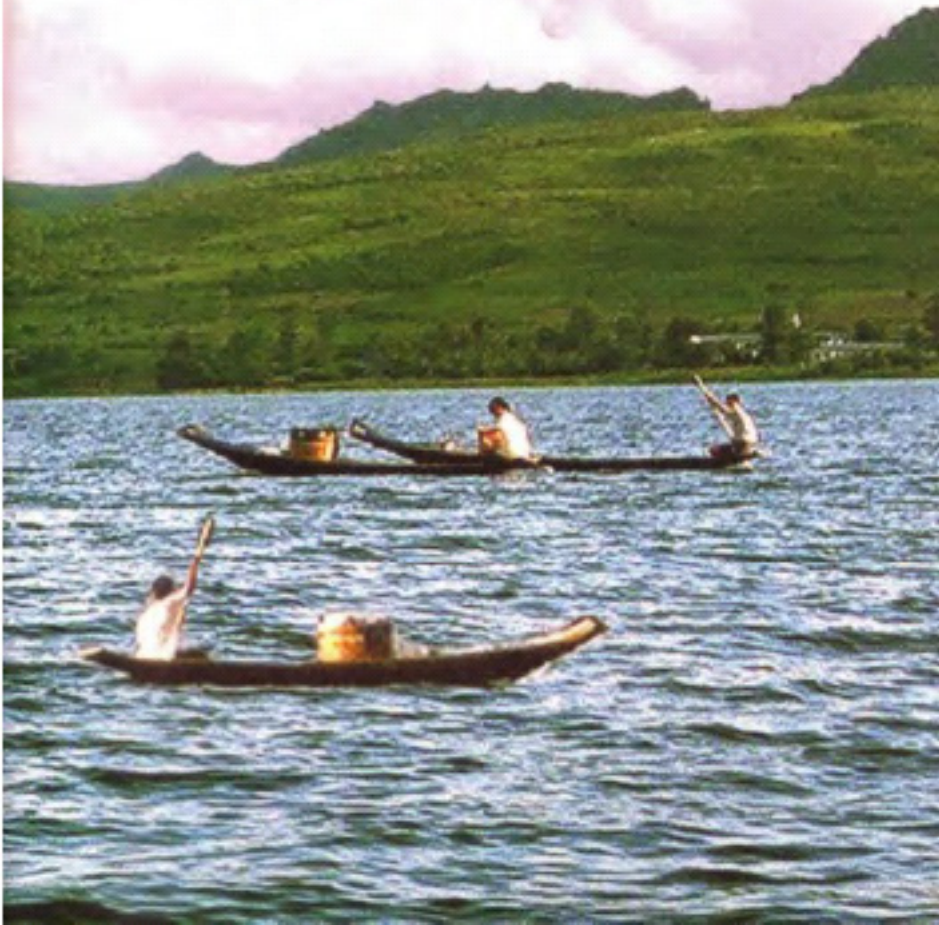

စုန်လမ်း နှင့် ဆန်လမ်း

မေတ္တာ၍ (ရွှေပြည်သာ)

ကာလာဇရး စာမူ့ခွဲငါးခြေချက်ဘဗ္ဗဝိ

၃၂၀၂၂၇၀၁၀၇

ဗျဗ္ဗိဒ္ဓိဗ္ဗိဒ္ဓိ ခွဲငါးခြေချက်ဘဗ္ဗဝိ

၃၂၀၂၈၀၀၅၀၇

ထုတ်ဝေသူ

ရွှေရည်မြင့်မြတ်စာပေ

၅၈၀/ခ၊ အောင်ရတနာလမ်း၊

သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ကာလာဇရ်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၆၈၂၁)

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊ အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၅၀၀၀)

ဇွန်လ၊ ၂၀၀၇-ခုနှစ်

တန်ဖိုး-၁၅၀ကျပ်

မေဏ္ဍာစူင် (ရွှေပြည်သာ)

စုန်လမ်းနှင့်ဆန်လမ်း

တပုးတော်

မြန်မာ့ဇေး

ရွှေပြည်သာစာပေ၊ မန္တလေးကျောင်း

ရွှေပြည်သာ၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၆၁၁၆၂၂၊ ၀၉ ၅၀ ၁၆၆၆၃

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မသမ္ဗုဒ္ဓဿ

စုန်လမ်းနှင့် ဆန်လမ်း တရားတော်

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၈ ခုနှစ်၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၆ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၄) ရက်၊ (၁၂. ၄. ၂၀၀၅) တနင်္သာရီတိုင်း၊ မြိတ်မြို့နယ်၊ ကျောက်ဖြူ တောင်ရွာ၊ သစ်ညီနောင် ရွှေပြည်သာဓမ္မရိပ်သာကြီး အတွင်းမှ ဦးစိုးကြီး+ဒေါ်ညွန့်ရီ မိသားစုများက ဆရာ တော်အား သိက္ခာထပ်၊ ရဟန်းခံ၊ သီလရှင်ဝတ်၊ (၄၇) သိန်းတန်ကျောင်းဆောင်သစ်တစ်ဆောင်၊ ကျမ်းစာအုပ် များ၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိ မန္တလေးကျောင်းအတွက် အသံဖမ်း စက်တစ်လုံး လှူဒါန်းခြင်းရေစက်ချအလှူတရားပွဲတွင် ဟောကြားအပ်သော “စုန်လမ်းနှင့် ဆန်လမ်း” တရား တော်။

အဲဒီလမ်း (၂) လမ်းမှာ များသောအားဖြင့်
လူသားတွေဟာ စုန်လမ်းကို အလိုက်များကြတယ်။
ဆန်လမ်းကို သိပ်ပြီးတော့မလိုက်ဘူး။

စုန်လမ်းဆိုတာ အကုသိုလ်လမ်း၊ ဆန်လမ်း
ဆိုတာ ကုသိုလ်လမ်းရေစုန်ဟာ သိပ်သက်သာတာ။ ဘာမှ
လှော်စရာခတ်စရာမလိုဘူး။ အသာလေးလှေပေါ်ထိုင်
လိုက်သွားရင် ပါသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ စုန်လမ်းရဲ့
နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က သမုဒ္ဒရာထဲရောက်ပြီးတော့
လှိုင်းတွေ၊ ဝဲတွေရိုက်ပြီးတော့ ရေနစ်ပြီးသေရတယ်။

ရေဆန်ကျတော့ ကူးခတ်ရတာလည်းပင်ပန်း
တယ်။ လှေကိုလည်း လျှာထွက်မတတ်လှော်ရတယ်။
သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဆန်လမ်းရဲ့နောက်ဆုံး
ပန်းတိုင်က-

ရေသည် မြင့်ရာကနေ နိမ့်ရာကိုစီးဆင်းတဲ့
အတွက်ကြောင့် ဆန်လမ်းရဲ့အဆုံးကျတော့ ရေတွေ
စတင်စီးဆင်းရာ တောင်ထိပ်ကမ်းပါးပေါ်ရောက်သွား

စုန်လမ်းနှင့်ဆန်လမ်းတရားတော်

တယ်။ ရေတံခွန်အပေါ်ဆုံး ရောက်သွားတာပေါ့။

အဲဒီကျတော့ သာယာလှပတဲ့ရှုခင်းတွေကို တောင်ပေါ်ကနေ ကြည့်ခွင့်ရမယ်။ ဒါက ဥပမာပေး လိုက်တာပေါ့။

ပရိသတ်တို့ရေ စုန်လမ်းဆိုတာ အကုသိုလ်လမ်း ကိုပြောတာ။ အင်မတန်မှလွယ်ကူတယ်။ ဆိုကြပါစို့-

အရက်သောက်ဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး။ အရက် သမားတွေပေါလိုက်တာ။ အရက်သောက်ဖို့ သင်တန်း တက်စရာမလိုဘူး။ ဖဲရိုက်ဖို့၊ နှစ်လုံး သုံးလုံးကစားဖို့၊ လောင်းကစားလုပ်ဖို့ ဘာမှပင်ပန်းစရာမလိုဘူး။ တအား ပေါတာ။ ချဲသမားတွေ အများကြီးပဲ။ ဒါ စုန်လမ်းကိုပြော ပြနေတာ လွယ်ကူပုံ။

အပါယ်ကျမယ့်လမ်းတွေ ဘယ်လောက်လွယ် သလဲ အပျော်အပါး မိန်းမတွေလိုက်စားဖို့ ဘာမှသင်တန်း တက်စရာမလိုဘူး။ လွယ်လွယ်လေးပဲ အကုသိုလ်အလုပ် တွေက အပါယ်ကျမယ်လေ။ ဒါ စုန်လမ်းခေါ်တယ်။

ကုသိုလ်လမ်းက ဆန်လမ်းပဲ။ ဒါနပြုကြတယ်။
သီလဆောက်တည်ကြတယ်။ ဘာဝနာပွားကြတယ်။ အဲဒါ
ဆန်လမ်း၊ လူတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခဲယဉ်းတယ်။

အဲဒီဆန်လမ်းရဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က လူချမ်း
သာလည်းရမယ်။ နတ်ချမ်းသာလည်းရမယ်။ မိမိက
ဆုတောင်းတတ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာတရားတွေ နာကြား
ရှုပွားမယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိပို့ပေးမယ်။ အဲဒါ
ဆန်လမ်းပဲ။

တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ မဆိုထားနဲ့။ လင်မယားပင်
ဖြစ်စေကာမူ လမ်းသွားတာခြင်းမတူရင် ကုသိုလ်လမ်းနဲ့
အကုသိုလ်လမ်း လျှောက်လှမ်းပုံပြင်ခြင်းမတူရင် ရောက်
တဲ့ဘုံဌာနချင်းလည်း တူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ ပုံစံတစ်ခု ထုတ်ပြောပေး။

ဗာရာဏသီပြည်မှာ နန္ဒိယနဲ့ ရေဝတီဆိုတဲ့
လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ နန္ဒိယကဆန်လမ်း
လျှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ ရေဝတီက စုန်လမ်းလျှောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

သူတို့မရခင်စပ်ကြားတုန်းက နန္ဒိယအင်မတန်လိမ္မာတဲ့ လူလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး၊ စီးပွားရေးကို လည်းရှာတယ်။ ကုသိုလ်လည်းရှာတယ်။ စီးပွားရေးလည်း ရှာတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်များကို လူပရမတ္ထလို့ခေါ်တယ်။

ယောဂီတို့ရေ လူ (၄) မျိုးရှိတယ်။ တရားနာရင်း နဲ့ ဒုလ္လဘဦးဇင်းများလည်း စဉ်းစား။ ငါတို့ဟာ တရား မနာခင်အချိန်တုန်းက ဘယ်လူထဲမှာ ပါသလဲ? ကိုယ့် ကိုယ်ကိုစစ်ပါ။

လူ (၄) မျိုး -

- (၁) လူငရဲသား
- (၂) လူတိရစ္ဆာန်
- (၃) လူပြိတ္တာ
- (၄) လူပရမတ္ထ

အဓိပ္ပါယ်လေးနားထောင်ပါ။

(၁) “လူ့ငရဲသား” ဆိုတာ ငရဲကျသွားရင်လေ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဆင်းရဲတွေကို ဆက်တိုက်ခံစားရတယ်။ နားချိန်မရှိဘူး။ ငရဲ (၈) ထပ်ရှိတယ်။ လူ့ပြည်နဲ့ အနီးဆုံး ငရဲကို သိခွင်းငရဲခေါ်တယ်။

လူ့ပြည်ကနေပြီးတော့ ယူဇနာတစ်သောင်းငါး ထောင်ဝေးတဲ့ အရပ်မှာရှိတယ်။ တစ်ယူဇနာမှာ မိုင်အား ဖြင့် ရှစ်မိုင်ရှိတယ်။ သိခွင်းငရဲဟာ သက်တမ်းအတို ဆုံး ပေါ့။ ကျန်တဲ့ငရဲတွေက သက်တမ်းရှည်၊ ရှည်သွားတယ်။

ငရဲကိုကျသွားပြီဆိုရင် ငရဲခံရမယ့် ငရဲသားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ခြောက်မိုင်လောက်ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကြီးသွားသလဲတဲ့။ သူ့ကိုဓားနဲ့ခုတ်၊ လှံနဲ့ထိုးကြတဲ့အခါမှာ မလွတ်အောင်ပေါ့။ စိတ်ကြိုက်ခုတ်လို့၊ ထိုးလို့ရအောင် အကုသိုလ်ကံက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အကြီးကြီးလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဓားနဲ့ခုတ်တဲ့အခါမှာ လှံတွေနဲ့ထိုးကြ တဲ့အခါမှာ ပိုပြီးတော့နာကျင်အောင် အကုသိုလ်ကံတွေက

သူ့ရဲ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးကို အသားနုတွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။

အသားနုဆိုရင် ထိရင်ပိုနာတယ်လေ။ ပိုနာအောင် အကုသိုလ်က ဖန်တီးပေးတာ။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ရောက်လာတဲ့ငရဲသားကြီးကို နှိပ်စက်မယ့် ငရဲကောင်များက ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။

ပက်လက်လှန်ပြီးတော့ ထန်းသီးလုံးပမာဏရှိတဲ့ သံမှိုကြီး (၅) ချောင်းနဲ့ ငါးနေရာရိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်မှာ တစ်ချက်ရိုက်တယ်။ မြေကြီးနဲ့ကပ်ပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်အောင်ပေါ့။

လက်ကြီးကားထားပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ချက်စီရိုက်။ ခြေထောက်ကားပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ တစ်ချက်စီရိုက်တော့ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ငရဲကောင်တွေက အဲဒီငရဲသားကို လွှဲတွေနဲ့ဖြတ်ကြတယ်။ လှဲတွေနဲ့ထိုးကြတယ်။ ဓားတွေ

ဓမ္မဗျူဟာ-ရွှေမြည်သာ

နဲ့ ခုတ်ကြတယ်။ ပေါက်ဆိန်တွေနဲ့ခုတ်ကြတယ်။ ဟာ . . . အော်ဟစ်ဆူညံသွေးတွေလည် ပေကျံလို့။

အဲဒီလို အခုတ်အထစ်ခံရတာ သေလည်း မသေ ရဘူး။ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် လဲလို့။ သေသွားရင် တော်သေးတယ်။ မသေရဘူး။ အကုသိုလ်ကံက အဲဒီ သိဉ္ဇိုင်းငရဲရောက်သွားရင် နှစ်ပေါင်း လူသက်နဲ့တွက်ရင် အနှစ်ကိုးသန်း ဆက်တိုက် ခံရတယ်။ မနားရဘူး။

စဉ်းစားကြည့်စမ်း ပရိသတ်တို့။ အဲဒီငရဲသားအ နေနဲ့ ဒီလိုငရဲခံနေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝ နာကုသိုလ်တွေ လုပ်ခွင့်ရရဲ့လား (လုပ်ခွင့်မရပါဘူး ဘုရား)

ဒီအတိုင်းပါပဲ တချို့လူသားတွေဟာ လူတော့ လာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာသာရေးလည်း ဘာမှ မသိ။ ကိုယ့်အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေတွေက ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်လိုက်ရတယ်။ ဘာမှ စာပေလည်းမဖတ်။

စုန်လမ်းနှင့်ဆန်လမ်းတရားတော်

တရားလည်းမနာ၊ ပညာရှိထံ မမေးမြန်းတော့ ဘာမှမသိ ဘူးပေါ့။

အဲတော့ သူ ဘာလုပ်လဲ?

ဟာ. . . . . ငါတို့ လူ့ဘဝ အနှစ်သာရဆိုတာ စီးပွားဥစ္စာ ရွှေငွေတွေပဲဆိုပြီးတော့ တစ်သက်လုံးရှာနေ တယ်နော်. . . . . ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

အခု ပုဂ္ဂိုလ်တွေပိုဆိုးပေါ့။ အဲလိုရှာဖွေတဲ့အခါ မှာ မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများအသက် သတ်ပြီးတော့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများဥစ္စာခိုးပြီးတော့ စီးပွားရှာတယ်။ သူများကို လိမ်ညာပြီးတော့ စီးပွားရှာ တယ်။

ဒီတော့ ဥပဒေနဲ့ ငြိပြီးတော့ ဟော. . . ထောင် ကျရော။ ထောင်ကျတော့ ရဲဘက်စခန်းပို့။ ထောင်သား များ၊ ရဲဘက်စခန်းက ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဖြေကြည့်စမ်း သူတို့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ လုပ်ခွင့်ရရဲ့လား (လုပ် ခွင့်မရပါဘူးဘုရား)

ဟော. . . ငရဲသားတွေနဲ့ သွေးမတူဘူးလား (တူပါတယ်ဘုရား) အေး. . . ဒါကြောင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်များကို မှတ်လိုက်စမ်း ‘လူငရဲသား’။ ဘယ်လိုခေါ်တုံး (လူငရဲသားပါတုရား) အေး. . . မှတ်ခဲ့. . . မှတ်ခဲ့. . . ကိုယ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစား။

၂။ “လူတိရစ္ဆာန်”

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ထို့အတူပဲ တချို့လူသားဟာ စီးပွားရေးတော့ရှာလိုက်တာ သိန်းပေါင်းရာနဲ့ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလုပ်သလဲ?

အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ကာမဂုဏ်ခံစားတယ်။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတစ်ခုမှမလုပ်ဘူး။ လုပ်ချင်စိတ်လည်းမရှိဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ သေသွားတယ်ပေါ့။ အဲလိုလူစားမျိုးဟာ ဗုဒ္ဓက လူအစစ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ လူတိရစ္ဆာန်တဲ့။

၃။ “လူပြိတ္တာ”

ပြိတ္တာဆိုတာ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ မှင်စာ၊ ဥစ္စာစောင့်အားလုံးဟာ ပြိတ္တာထဲမှာပါတယ်။ အဲဒီပြိတ္တာတွေဟာလေသူတို့ရဲ့ ဝမ်းရေးလေးကို တစ်သက်လုံးရှာရတာ။ ဘယ်တော့မှလည်း မဝဘူး။

လူတွေထွေးတဲ့ တံတွေးတွေ၊ နှပ်တွေ၊ သလိပ်တွေ လျှောက်ကောက်စားရတယ်။ ဝလည်းမဝဘူး။ ဝမ်းရေးလေးကို ရှာစားရင်းနဲ့ သေသွားကြတယ်။ ဘာကုသိုလ်မှ လုပ်မသွားနိုင်ဘူး။

ထို့အတူဘဲ တချို့လူသားတွေကျ ဆင်းရဲလိုက်တာ။ ဘာကုသိုလ်မှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီဝမ်းလေးရှာစားပြီးတော့သေသွားကြရတယ်။ အဲဒီလူသားမျိုးကို လူပြိတ္တာတဲ့။

၄။ “လူပရမတ္ထ”

လူပရမတ္ထဆိုတာ စီးပွားရေးကို သမ္မာအာဇီဝကျကျပေါ့။ ကောင်းတဲ့နည်းတဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်နဲ့ လူတန်း

စေ့နေနိုင်အောင် ရှာဖွေတယ်။ ဒါတင်ဘဲလား မပြီးသေးဘူး။

ဪ... ဒီစီးပွားဥစ္စာတွေ ငါတို့တစ်ဘဝတာ သုံးရတာ။ သံသရာမပါဘူး။ သံသရာမှာက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တရားတွေပဲပါတာ။ စီးပွားရော၊ ကုသိုလ် ရောနှစ်မျိုးလုံး ကြိုးစားတယ်။ စီးပွားရေးရော၊ ကုသိုလ် ရေးရော နှစ်မျိုးလုံး ကြိုးစားနိုင်တဲ့ လူသားက လူပရမတ္ထ။ ဘယ်လိုလူတဲ့တုံး (လူပရမတ္ထပါဘုရား)

ယခုလို ကျောင်းအလှူဒါနဟာ အင်မတန်မှ အကျိုးအာနိသင်ကြီးမားပါတယ်။ ကောင်းကျိုးရတဲ့ သာဓကနှစ်ခုပြောပြမယ်။ ပထမတစ်ခုက ပန်းဒကာကို တင်မြင့်တဲ့။

သူက စာရေးဆရာပေါ့၊ မြစ်ကြီးနားမှာ အိမ်ငှား နဲ့နေရတယ်။ ဒကာကြီးက စက်ချုပ်တယ်။ နောက်တော့ ငွေလေးစုဆောင်းမိတော့ စာအုပ်လေးပါ အရောင်း အဝယ်လုပ်တယ်။ နို့ဆီလည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။

သူက လှူပရမတ္တဆိုတော့ စီးပွားရေးလည်း ရှာတယ်။ ကုသိုလ်ရေးလည်းရှာတော့ ဒီဒကာကြီးဟာ တရားတွေ လိုက်စားတယ်။ မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားဆို ဟောနိုင်တယ်။

အဲလိုကြီးစားလိုက်တာလေ စီးပွားရေးတွေတက် လာလိုက်တာ နောက်ဆုံးသူတို့ဟာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်တွေ ခြံတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံပြည့်စုံလာတယ်။ ဒါ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀) လောက်ကပေါ့။

အဲဒါနဲ့ သူတို့မြစ်ကြီးနားမြို့မှာ တိုက်နဲ့ခြံ လိုက်ပြီးတော့ဝယ်ဖို့စပ်တာလေ။ အံ့ဩစရာပဲ။ ဝယ်လို့ မရဘူး။ ဘယ်သူမှ မရောင်းဘူးတဲ့။

ဒီတိုက်တစ်လုံးဝယ်ဖို့ စရံသတ် နောက်နေ့သွား ဝယ် မရောင်းတော့ဘူးတဲ့။ ဟိုက စရံအရှုံးခံ စရံနှစ်ဆ ပြန်လျော်တယ်ပေါ့။ အဲလိုမျိုး လေးငါးကြိမ်ဖြစ်တော့ သူတို့ စိတ်ပျက်သွားတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက “ဟယ်. . . ငါတို့ ဘယ်လိုအကုသိုလ်တွေရှိပါလိမ့်၊ သူများအိမ်ငှားနေတာ ကြာပြီ၊ အခု ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့ခြံနဲ့ နေချင်လို့ဝယ်တော့ လည်းပဲ ရောင်းမယ့်သူကတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။” ဒကာ ကြီးက သူက ရဟန်းဘဝလည်းနေဖူးတယ်။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေ သင်ဖူးတော့ သူ့မိန်းမကို တိုင်ပင်တယ်။

“မိန်းမ. . . မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ အတိတ်ဘဝတုန်းက အဆောက်အဦ လှူဖူးတဲ့ဒါနမရှိလို့ အခုလို အိမ်ဝယ်တိုင်း မရဖြစ်နေတာ။ မင်းသဘောတူရင် ငါတို့ တိုက်နဲ့ခြံမဝယ် တော့ဘူး။ အဲဒီတိုက်နဲ့ခြံဝယ်မယ့်ငွေတွေကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းဆောက်လှူပစ်မယ်။” မိန်းမကလည်း သဘောတူ တယ်၊ လှူပါတဲ့။

လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ စာသင်တိုက်တစ်တိုက်သွားပြီးတော့ တစ်ထပ်တိုက် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူပစ်လိုက်တာ မဝယ် တော့ဘူး။ နေပါစေတော့။ အိမ်အငှားနဲ့ပဲ ဆက်နေမယ်

စူနီသမိဒ္ဓန္တိဆန်လမ်းတရားတော်

ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရလှူလိုက်တယ်။

အဲတော့ မှတ်လိုက်ကြ။ အဲလိုဒါနပြုတိုင်းပြုတိုင်း ကုသိုလ်ပြုတိုင်းပြုတိုင်း ဇော (၇) ချက်။ ဇော (၇) ချက်မှာ စေတနာ (၇) ချက်စောတယ်။

အဲဒီဇော (၇) ချက်မှာ ပထမဇောစေတနာလေးက ဒီဘဝမှာကောင်းကျိုးပေးတယ်။ သတ္တမဇောစေတနာလေးက ဒုတိယဘဝမှာ ကောင်းကျိုးပေးတယ်။ အဆောက်အဦလှူတယ်ဆို အဆောက်အဦတွေပြန်ပေးတာပေါ့။ အလယ်ဇော (၅) ချက် စေတနာက တတိယဘဝကစပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း လိုက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုးပေးတယ်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စေတနာက ထက်သန်ကောင်းမွန်လိုက်တာက ဒီဘဝမှာတင် သူတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးတယ်။ အဲလိုနေရင်းနဲ့ ဒီဒကာကြီးက တစ်ခါတော့ မြစ်ကြီးနားမြို့က ဥပမာ-မြိတ်မြို့မှာဆိုရင် သိမ်တော်ကြီးဘုရားလိုပေါ့။ ဘုရားမှာ သူက မိုးကုတ်

ဝိပဿနာတရားကို ဟောပေးတယ်။

အဘွားကြီးတစ်ယောက်က သူ့တရားကိုနာပြီး တော့ အသိဉာဏ်တွေရှင်း တရားရသွားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဝမ်းသာပြီးတော့ ငါ့အပါယ်တံခါးပိတ်အောင် ဟောပေး တယ်။ “ငါ့သားလေး မင်း ငါ့အပေါ်ကျေးဇူးကြီးတယ်။ အဘွားမှာ သားသမီးမရှိဘူး။ အဖွားနေတဲ့တိုက်နဲ့ခြံကို ငါ့သားကို ပေးပါတယ်။”

အဲဒါ ပန်းဒကာကိုတင်မြှင့်တို့လင်မယား နှစ်ယောက်အမည်နဲ့ တိုက်နဲ့ခြံကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။ အခု တိုက်တွေခြံတွေရသွားတယ်။ အဲဒါပထမဇောစေတနာ။ ဘာစေတနာလဲ (ပထမဇော စေတနာပါဘုရား) အေး... ဒီဘဝတင်ကောင်းကျိုးရသွားတယ်။ သူတို့ရဲ့ သတ္တမဇောစေတနာက သူတို့နောက်ဘဝကျရင်လည်း အဲလိုအဆောက်အဦးတွေ ရဦးမယ်။ အလယ်ဇော (၅) ချက် စေတနာက သူတို့နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း။ ရဟန္တာ မဖြစ်မချင်း လိုက်ပြီးတော့ ကောင်းကျိုးတွေပေးဦးမယ်။

စုန်လမ်းနှင့်ဆန်လမ်းတရားတော်

ဒါကြောင့် အခုဒီက ကျောင်းအလှူရှင်မိသားစု
များလည်း ဝမ်းသာကြပေ။ ဒီအကျိုးတွေ ငါတို့ရမယ်ဆို
ပြီးတော့နော် (မှန်ပါဘုရား) အဲလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှတ်လိုက်စမ်း
လှူပရမတ္ထ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့် (လှူပရမတ္ထပါဘုရား)

နောက်တစ်ယောက် နန္ဒိယသူကြွယ်။ စီးပွားရေး
လည်းရှာတယ်။ ကုသိုလ်ရေးလည်းရှာတယ်။ အဲဒါနဲ့
နန္ဒိယ အရွယ်ရောက်လာတော့ မိဘနှစ်ပါးက အိမ်ထောင်
ချပေးချင်တယ်။

‘ငါ့သား မင်းကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်တယ်’

‘အမေ အိမ်ထောင်မချနဲ့။ စိတ်ချင်းသဘော
ချင်းတူမှုကောင်းတာ။ မတူရင်မကောင်းဘူး’

‘ဟာ... တူတာရှာမှာပေါ့ သားရယ်’

အဲဒါနဲ့ ရေဝတီဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သူတို့
သွားပြီးတော့စပ်ကြတယ်။ ရေဝတီနဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
တဲ့အခါ နန္ဒိယက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသတဲ့။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က လူ့ပြည်ကျတော့ ပြန်ဟော
 တာ။ ‘မင်းတို့ကုသိုလ်လုပ်ကြနော်။ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရပ်ကွက်
 က ဘယ်သူဟာ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်တစ်ပါးကို သရက်သီး
 တစ်လုံးလှူတာနဲ့ နတ်ပြည်ရောက်သွားပြီ။ ဘယ်သူက
 တော့ ယောက်ျားကို သည်းခံလို့နတ်ပြည်ရောက်တယ်’
 အကုန်ပြန်ဟောတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ သဒ္ဓါ
 တရားပိုဖြစ်ကြတယ်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ငရဲလည်းသွားသေးတယ်။
 တန်ခူးကြီးတာကိုး။ ငရဲသွားပြီးရင်လည်း မေးတယ်။ ‘မင်း
 က ဘာပြုလို့တုံး’ ဟာ. . . တပည့်တော်ကတော့ အရင်
 ဘဝက ဂေါပကလူကြီးပါဘုရား’

‘ဘာလို့ ငရဲကျတုံး’

‘တပည့်တော် ဘုရားပစ္စည်းတွေ၊ ကျောင်း
 ပစ္စည်းတွေ စားခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် ငရဲကျတာပါ
 ဘုရား’။

လူ့ပြည်ကျတော့ ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုမှာ ဂေါပက

တွေ ငရဲရောက်နေပြီ။ ဘယ်ရပ်ကွက် တကယ်အတိအကျ
 ဟောတာ။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဘယ်သူနားမည်နဲ့ပေါ့။
 ဘယ်လိုစားခဲ့တယ်။ အခုငရဲမှာ။ ဒီလိုဟောတော့ ဂေါပက
 တွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီးတော့ လူကောင်းတွေဖြစ်ကုန်
 တာပေါ့။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်က အဲလိုပဲ နတ်ပြည်တက်သွား
 တော့ ဝိမာန်ကြီးသွားတွေ့တယ်။ ပိုင်ရှင်နတ်သားနတ်
 သမီးမရှိဘူးလေ။ အခြွေအရံတွေပဲရှိတယ်။ အဲတင် ရှင်
 မောဂ္ဂလာန်ကမေးတယ်။ အခြွေအရံနတ်သမီးတွေပေါ့။

‘ဒီဝိမာန်ကြီး ဘယ်သူပိုင်တာလဲ’

‘အရှင်ဘုရား ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ကျောင်းရေစက်ချ
 လှူတဲ့ နန္ဒိယသူကြွယ်ပိုင်တာပါ။ သူ့အတွက် ကြိုပြီးတော့
 ဝိမာန်ပေါက်တာ’ တဲ့။

ဪ... အံ့ဩစရာပဲ။ အဲဒါ သူ လူ့ပြည်ပြန်
 ရောက်တော့ ဘုရားကို သွားပြီးတော့မေးတယ်။

‘မြတ်စွာဘုရား လူ့လောကလူသားတစ်ယောက် ဟာ ကျောင်းအလှူဒါန၊ အဆောက်အဦ ဒါနပြုပြီးတော့ အဲဒီအလှူရှင်မသေခင် နတ်ပြည်မှာ ဗိမာန်ပေါက်တယ် ဆိုတာ ရှိပါသလားဘုရား’

ဘုရားကရှင်မောဂ္ဂလာန်ထက်အရင် မြင်တာပေါ့။

“မောဂ္ဂလာန် သင်ကိုယ်တိုင် နန္ဒိယသူကြွယ်ရဲ့ ဗိမာန်ကို တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘာလို့ မေးသလဲ”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဘုရား”

“အေး... ဗိမာန်ပေါက်နိုင်တယ်”

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဂါထာတစ်ဂါထာ ဟောပါတယ်။ ဂါထာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေးကတော့...

ဒီအိမ်ကနေပြီးတော့ အဝေးထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပေါ့လေ။ ပြန်လာလို့ရှိရင် အဝေးမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြန် လာရင်အိမ်သားတွေဟာ ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုသလိုပဲတဲ့။

လူ့ဘဝနေတဲ့ အခိုက်မှာ စီးပွားရှာသလို ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေကိုလည်း ရှာဖွေဆည်းပူးတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်များသေတဲ့အခါ နတ်ပြည်ရောက်လို့ရှိရင်တဲ့။

နတ်ပြည်က နတ်သားနတ်သမီးတွေဟာ အဝေးကပြန်လာတဲ့ မိမိတို့အိမ်သားမိသားစုတွေက ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုသလိုပဲတဲ့။ ကုသိုလ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နတ်ပြည်ရောက်ရင် နတ်သားနတ်သမီးတွေဟာ ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုတယ်ဆိုတဲ့ဂါထာကို ဟောတော်မူပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ဆိုကြပါစို့။ သက်တမ်းကုန်တဲ့အခါမှာ သေလွန်တော့ နန္ဒိယသူကြွယ်က နတ်ပြည်ရောက်သွားတယ်။ ရေဝတီကကျန်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျားသေတော့ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို ရေဝတီပိုင်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရေဝတီက အပြုံးနဲ့ သံဃာတွေကို နှိပ်စက်တယ်။ ‘နင်တို့ရဟန်းတွေကြောင့် ငါ့ယောက်ျားက ငါ့ကို မယားနေရာကနုတ်ပယ်ပြီးတော့ ‘ကျွန်မ’ နေရာမှာ ထားတယ်။ နင်တို့ကို ကလဲ့စားချေမယ်’ ဆိုပြီးတော့ အလှူခံလာတဲ့ရဟန်းတွေကို ဆဲဆိုလွှတ်တယ်။

တောင်းစားတဲ့ သူတောင်းစားပုဂ္ဂိုလ်များကို ရိုက်

နှက်လွတ်တယ်။ လူတွေကို ရဟန်းသံဃာတွေကို ကြည်ညို ပျက်အောင်လုပ်တယ်။ ပထမတစ်ရက် ရဟန်းသံဃာတွေ တကယ်ကို အိန္ဒြေရှိရှိနဲ့ ဘုန်းပေးပြီးတော့ကြွတယ်။ သူက လူတွေအထင်မှားအောင် ထမင်းဟင်းတွေကို ကြမ်းပြင် ပေါ်ပစ်ကြ၊ ညစ်ပတ်အောင်လုပ်ပြီးတော့ ဘေးကလူတွေ ကိုခေါ်ပြတယ်။

'တွေ့လား ကျွန်မယောက်ျားကိုးကွယ်တဲ့ ရဟန်း သံဃာတွေ ဘယ်လောက်ညစ်ပတ်လဲ။ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်းမရှိလိုက်သလဲ။ ကြည့်စမ်း တိရစ္ဆာန်တွေ စားသလို စားသွားတာနဲ့ လူတွေကိုပြုပြီး သူ့ဘက်ကပါ အောင် လိမ်ညှာပြီးတော့ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်မှာ နန္ဒိယသေတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုစုံတွဲမျိုးကို လင်နတ်သား မယားသူသေကောင် လို့ခေါ်တယ်။

နောက်တစ်ခုက မယားနတ်သမီး လင်သူသေ ကောင်။ မယားက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ

ဝါသနာပါတယ်။ လင်ကလုံးဝ ဝါသနာမပါဘူး။ မယားကသေရင် နတ်သမီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လင်ကတော့ အသေအကောင်ကြီးလိပဲ ကုသိုလ်မတိုးဘူး။ အဲလိုစုံတွဲမျိုးကိုတော့ မယားနတ်သမီး လင်သူသေကောင် တဲ့။

တတိယမြောက်ကတော့ လင်သူသေကောင် မယားသူသေကောင်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဘာသာရေးဝါသနာမပါဘူး။ ဒီလိုစားသောက်၊ ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုသေသွားကြ အပါယ်သွားကြတာပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ကုသိုလ်တွေမတိုးလို့ လူသေကောင်နဲ့တူလို့ ဒီစုံတွဲမျိုးကိုတော့ လင်သူသေကောင် မယားသူသေကောင် တဲ့။

နောက်ဆုံး လင်နတ်သားမယားနတ်သမီး။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးညီလိုက်တာ သဒ္ဓါတရားချင်း အကြည်ညိုပုံချင်းတူကြတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ကုသိုလ်တွေလုပ်ကြတယ်။ နှစ်ဦးလုံးဟာ နတ်သား နတ်သမီးတွေ ဖြစ်ကြမှာမို့ လင်နတ်သား မယားနတ်သမီးလို့ခေါ်တယ်။

နန္ဒိယသူကြွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လင်နတ်

သား မယားသူသေကောင်။ နောက်ဆုံးယောဂီတို့ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေက ကြီးမားလွန်းအားကြီးတော့ ဝေဿ ဝဏ်နတ်မင်းကြီးက ဗာရာဏသီဘေးကလူတွေပါ သံဝေဂရအောင် ရတနာသုံးပါးကို ရေဝတီကဲ့သို့ မစော်ကားနိုင်အောင် မနှိပ်စက်နိုင်အောင်ဆိုပြီးတော့ စံပြအနေနဲ့ ငရဲချတော့မယ်။

အမှန်ကတော့ ငရဲကျမယ့် အကုသိုလ်ကံက ရှိပြီး သားပါ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူငရဲကျတာကို တစ်ပြည်လုံးသိ သွားစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဘီလူးကြီးများက ဗာရာဏသီပြည်ထဲမှာ လှည့်ပြီးတော့ တစ်မြို့လုံးကြားအောင် ဟစ်ကြွေးပါသည်။

ပရိသတ်များ ဒါ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ဘူး။ တကယ့် ဖြစ်ရပ် ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင်ပြန်ဟောခဲ့တာ။ ဘယ်လိုဟစ်ကြွေးလဲဆိုတော့ ‘ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သားတို့ ရတနာသုံးပါးကိုစော်ကားတဲ့ ရေဝတီကို ဒီနေ့က နောက် (၇) ရက်မြောက်နေ့မှာ ဘီလူးများကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့ အရှင်

လတ်လတ် ဘင်ပုပ်ငရဲကို ဆွဲပြီးတော့ချမယ်' လို့။

တစ်မြို့လုံးကြားအောင် ဟစ်ကြွေးသွားတယ်။
ရေဝတီလည်း ကြားသွားတော့ ကြောက်လိုက်တာ။ အဲဒီ
ကျတော့သူက ချမ်းသာတာကိုး။ (၇) ထပ်တိုက်ကြီးအ
ပေါ် ဆုံးထပ်တက်ပြီးတော့ ခေါ်လို့မရအောင် တံခါးပိတ်
နေတယ်။ ရပါမလား (မရပါဘူးဘုရား)

ယောဂီတို့ အပါယ်လေးဘုံဆိုတာ မရှိဘူးလား။
(ရှိပါတယ်ဘုရား) အကုသိုလ်မလုပ်ရင် ကျပါမလား။
(မကျပါဘူးဘုရား) အကုသိုလ်လုပ်ရင် တော့မကျဘူး
လား။ (ကျပါတယ်ဘုရား) အဲဒါယောဂီတို့အဖြေပဲ။

အခု ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရှိတယ်။ ပင်လယ်ကြီးရှိ
တယ်။ အဲဒီရေထဲကို မဆင်းရင် ရေနစ်စရာလိုသလား
(မလိုပါဘူးဘုရား) ရေထဲဆင်းမှနစ်မှာ။ ဒီအတိုင်းပါပဲ။
အပါယ်လေးပါးရှိတယ်။ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ အကု
သိုလ်လုပ်မှကျမှာ။ အကုသိုလ်မလုပ်ရင် မကျဘူး။ ဟုတ်
တယ်မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား)

အခု ရေဝတီ အကုသိုလ်လုပ်တယ်လေ။ ကျရမှာပေါ့။ ဘီလူးတွေက ဆွဲမချလည်းကျမှာပဲ။ ဘီလူးတွေက ကျန်တဲ့လူတွေပါ သံဝေဂရစေချင်လို့ ဟစ်ကြွေးပြီးတော့ ကိုပြောတာ။ သူ့သေရင်ကျမှာပါပဲ။

သူ့လုပ်တဲ့အကုသိုလ်ကံက ချတာပါ။ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင်တော့ ဘီလူးတွေက ငရဲဆွဲချတယ်။ တကယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သူ့လုပ်တဲ့ အကုသိုလ်ကံက ဆွဲချတာပါ။

(၇) ရက်လည်းပြည့်ရော ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် တာ ကောင်းကင်ကနေရောက်လာပြီးတော့ သူတို့တန်ခိုးနဲ့ တံခါးဖွင့်စရာမလိုဘူး။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အားလုံးမြင်ကြရတယ်။ ငရဲတန်းမချဘူး။ နတ်ပြည်ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်ခေါ်သွားလဲ (နတ်ပြည်ခေါ်သွားပါတယ်ဘုရား) သူ့ကိုလက်တွေ့ပြချင်လို့။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်တော့ နတ်သမီးတစ်ထောင်နဲ့ နတ်စည်းစိမ်တွေခံစားနေတဲ့ သူ့ယောက်ျား

နန္ဒိယကို ရေဝတီကမှတ်မိတယ်။ နတ်ပြည်ဆိုတာ ချမ်းသာအပြည့်။ စားချင်တာအကုန်စားလို့ရတယ်။ နတ်
ဩဇာဆိုတာလေ ဖြူဖွေးပြီး အိနေတာပဲတဲ့။ စားချိန်မှာ
စားလိုက်ရုံပဲ။

ရှာဖွေစရာမလိုဘူး။ နတ်ဩဇာစားမယ်ဆို
အနားရောက်လာ စားလိုက်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ အညစ်အကြေး
စွန့်စရာမလိုဘူး။ လူတွေလို မိခင်ဝမ်းထဲမှာ ဆယ်လပျင်း
နေအောင်မနေရဘူး။

နတ်သမီးဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း (၁၈) နှစ်အရွယ်
ရောက်ပြီးသားပေါ့။ ဝိမာန်ပဒေသာပင်တွေ အကုန်ရှိပြီး
သား သွားဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာတွေပြည့်လို့။ ဆင်းရဲချိန်
တစ်ချိန်မှမရှိဘူး။ တာဝတိံသာဆိုရင် လူသက်နဲ့ နှစ်
ပေါင်းသုံးကုဋေနဲ့ အနှစ်ခြောက်သန်းအသက်ရှည်တယ်။

အဲတော့ နတ်စည်းစိမ်တွေနဲ့ခံစားနေတာလည်း
မြင်ရော ရေဝတီက ဘေးကဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်ကိုပြော
တယ်။ 'အဲဒါ ကျွန်မလူ့ဘဝက ယောက်ျားပဲ၊ ကျွန်မကို

နတ်ပြည်မှာထားခဲ့ပါ။

‘အောင်မာ . . . အခုမှ အကောင်းကြိုက်တယ်၊ နင်နဲ့မတန်ဘူး။ နင့်ကို သံဝေဂရအောင်ပြတာ၊ ကုသိုလ်ကံ ဟာ ကောင်းကျိုးပေးပြီးတော့ အကုသိုလ်ကံဟာ မကောင်းကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ နင့်ကိုခေါ်ပြတာ။ ဒီနေရာ နင့်နေရာမဟုတ်ဘူး’ တဲ့။

အဲဒီ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ခေါ်ပြုပြီးတော့ ရေဝတီကို ဘင်ပုပ်ငရဲကို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဘင်ပုပ်ငရဲဆိုတာ အညစ်အကြေးတွေ ပိုးလောက်တွေအပြည့် ရှိနေတယ်။ ညစ်ညမ်းတဲ့အနံ့တွေလည်း ရှူရတယ်။ အော်ကလီဆန်စရာတွေပေါ့။ ပြီးတော့ ဘင်ပုပ်ငရဲမှာရှိတဲ့ ပိုးလောက်တွေက ရေဝတီရဲ့အသားတွေ ဖောက်ဖောက်စားတယ်။ သေလည်း မသေရဘူး။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိတယ်။ ငရဲတစ်ထပ်တစ်ထပ်မှာ ငရဲငယ် (၅) ထပ်ခြံရံတယ်။ ဘင်၊ ပြာ၊ လက်၊ သန်၊ ကြိမ်ပတ်ရံ။ ဘင်ဆိုတာ ဘင်ပုပ်ငရဲ၊ ပြာဆိုတာ ပြာပူငရဲ၊

ပြာတွေကပူနေတယ်။ အဲဒီပြာထဲထည့်လိုက်ရင် ခန္ဓာ
ကိုယ်က ကြေသွားတာပေါ့။

လက်ဆိုတာ လက်ပံတောငရဲ။ လက်ပံတောမှာ
အပင်ကြီးတွေရှိတယ်။ အပင်အောက်ထိုင်တာနဲ့ အပေါ်
ကလက်ပံပွင့်ရဲ့ အပွင့်တွေ၊ အရွက်တွေ၊ အသီးတွေဟာ
လက်နက်တွေချည်းပဲ။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊ ပေါက်ဆိန်တွေ
ဖြစ်လို့ အဲဒါပြုတ်ကျတော့ လက်တွေ၊ ခြေတွေ၊ ခေါင်းတွေ
ပြတ် အဲလိုခံရတာပေါ့။ ဒါက လက်ပံတောငရဲ။

သန်ဆိုတာ သန်လျက်ရွက်တောငရဲ။ သန်လျက်
ရွက်တောက အရွက်တွေက စိမ်းလို့နေတယ်။ ဒီတောထဲ
တိုးသွားတဲ့ငရဲသားတွေရဲ့ လက်တွေ၊ ခြေတွေ အကုန်
ဖြတ်ပစ်တာပဲ။ အဲဒါ သန်လျက်ရွက်တောငရဲ။ မသွားလို့
လည်းမရဘူး။

ကြိမ်ဆိုတာ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ။ အဲဒီချောင်း
ကြီးထဲမှာ ကြိမ်တွေရှိတယ်။ ရေဆာတယ်ဆိုရင် အဲဒီကြိမ်
ပိုက်ချောင်းထဲ ပစ်ချလိုက်တာပဲ။ အဲဒီကြိမ်တွေကလည်း

လက်ထိလက်ပြတ်၊ ခေါင်းထိခေါင်းပြတ်ပဲ။ ပြတ်လည်း
မသေရဘူး။ အသစ်ပြန်ဖြစ် အသစ်ပြန်ခံရတာပဲ။

အဲဒါက ငရဲကြီးတစ်ထပ်ကိုကျပြီးရင် အရံငရဲ
ငယ် (၅) ထပ်မှာ အဆစ်ထပ်ပြီးတော့ခံရပါတယ်။ အဲဒါ
ဇယာဂီတို့ ဈေးဝယ်တဲ့အခါ အဆစ်မတောင်းဘူးလား။
(အဆစ်တောင်းပါတယ်ဘုရား) များများတောင်းထားကြ။
ငရဲကျရင်လည်း အဆစ်ပေးတယ်သိလား...။ ငရဲကြီး
ဘစ်ထပ်ပြီးရင် အဆစ် (၅) ထပ် (၅) ထပ်ပြန်ခံရတယ်။

အခုဒီသစ်ညီနောင်ဓမ္မရိပ်သာကြီးထဲမှာ တရား
စခန်းဖွင့်တာ သာမန်ကာလျှံကာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အပါယ်
ငရဲကို လုံးဝမကျစေတဲ့ တရားတွေပေးမှာ ဟုတ်လား။
(မှန်ပါဘုရား) အပါယ်မကျတာလောက် ဝမ်းသာစရာ
ခကောင်းတာရှိရဲ့လား။ (မရှိပါဘူးဘုရား) အေး... ဒါ
ခကြောင့် ဝိပဿနာတရားများကို စိတ်ပါလက်ပါနာကြ
ခန့်။ (မှန်ပါဘုရား)

ဘယ်တော့မှ ငရဲမသွားရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အပါယ်ငရဲမကျခြင်းအကျိုးငှာ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပြည်လုံး လှည့်ပြီးတော့ တရားပြပေးနေတာ။ ဦးဇင်း မြိတ်ရောက် ကတည်းက ပြောတယ်လေ။ ဦးဇင်းမှာ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး မလိုပါဘူး။

ရန်ကုန်မှာနေလည်း ဒီဖျာတစ်ချပ်နဲ့အိပ်တာပဲ။ ကော့သောင်းမှာနေလည်း ဖျာတစ်ချပ်စာပဲ အိပ်တာပဲ။ မြိတ်မှာလည်း ဖျာတစ်ချပ်စာပဲ။ ဘာမှ မထူးပါဘူး ဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား) ဘာဖြစ်လို့မြိတ်ကိုလိုက်လာ တုံး?

အခုလို ဒကာ-ဒကာမများ အဲလိုအပါယ်ငရဲတွေ မသွားစေချင်ဘူး။ ဒီဝိပဿနာတရားတွေ သိရင်ဘယ် တော့မှ အပါယ်မကျတော့ဘူး။ ငရဲဘယ်တော့မှသွားရ တော့ဘူး။ အဲဒီငရဲကိုမသွားအောင် လုပ်ပေးတာကလည်း ဟောဒီဝိပဿနာတရားပဲရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အပါယ်ငရဲမကျတာဟာ ပထမ နိဗ္ဗာန်။ ဘာနိဗ္ဗာန်တဲ့တုံး။ (ပထမနိဗ္ဗာန်ပါဘုရား) ဟို့. . . ရုပ်တွေနာမ်တွေမရှိ ချုပ်ပျောက် အဲဒါကကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါ ရဟန္တာတွေသွားတဲ့ နိဗ္ဗာန်။

ယောဂီတို့ ပုထုဇဉ်ဘဝကနေပြီးတော့ သောတာ ပန်ဖြစ်ရင် ပထမခံစားရမှာ အဲဒါပဲ။ အပါယ်ဘယ်တော့ မှမသွားရတော့ဘူး။ ကဲ ဝမ်းသာစရာမကောင်းဘူးလား။ (ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်ဘုရား)

အဲဒါတရားသာသေချာနာ၊ သေချာရုံမှတ် ဘယ် တော့မှ အပါယ်မသွားဘူး။

ကြည့်စမ်း အခုတော့ ရေဝတီအပါယ်သွားရ တော့မယ်။ ဘင်ပုပ်ငရဲနား ရောက်လာကြတာပေါ့။ သူ သွားရမယ့်နေရာကျတော့ အိုး. . . ပုပ်စော်တွေက နံနေ တာပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဒီမှာခံတဲ့ငရဲကြီးကိုး။

အဲဒီကျမှ ရေဝတီက ငိုပြီးတော့တောင်းပန် တယ်။ ‘ကျွန်မကို ပြန်ပြီးတော့ လူ့ပြည်ပို့ကြပါ။ ကျွန်မ

ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ပါတော့မယ်။ ကုသိုလ်တွေလုပ်
ပါတော့မယ်။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ကြပါ' တောင်းပန်တယ်။

ဘယ်ရတော့မတုံး။ သူ့အကုသိုလ်က များနေပြီ
လေ။ အဲဒီမှာတင် ရေဝတီရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘီလူးကြီး
နှစ်ကောင်ကကိုင်ပြီးတော့ ဘင်ပုပ်ငရဲထဲ ပစ်ချလိုက်တာ
ပေါ့။ အခုထိ ဘင်ပုပ်ငရဲမှာခံနေရတယ်။ အကုသိုလ်
မကုန်မချင်းမလွတ်သေးဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၄၈ နှစ်ရှိပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဒကာ-ဒကာမတို့ ဒီလင်မယားနှစ်
ယောက်ကိုကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် တစ်ယောက်က ဆန်လမ်း၊
တစ်ယောက်က စုန်လမ်းနော် (မှန်ပါဘုရား)

စုန်လမ်းဆိုတာ မလွယ်ဘူးလား။ (လွယ်ပါတယ်
ဘုရား) လွယ်တယ်။ မျှောလိုက်ရုံပဲ။ အပါယ်ငရဲကလွတ်
တယ်။ အရက်သောက်ဖို့လွယ်တယ်။ အပျော်အပါးလိုက်
စားဖို့လွယ်တယ်။ လောင်းကစားလုပ်ဖို့ လွယ်တယ်။ သူ
များဥစ္စာခိုးဖို့လွယ်တယ်။

မကောင်းတာလုပ်ရတာ ဘာမှမပင်ပန်းဘူး။
 လုပ်တဲ့လူလည်းပေါတယ်။ အခု ဒုလ္လဘများ ဒီတရား
 လေး သေချာမှတ်သွားကြ။ စုန်လမ်းမလိုက်ကြနဲ့။ အပါယ်
 ငရဲကျတော့လည်း လွယ်တယ်။ အပါယ်ငရဲမှာ အများကြီး
 ပဲ။

အေးနတ်ပြည်တို့ နိဗ္ဗာန်တို့ကျတော့ရောက်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်နည်းပြန်ရော။ ဆန်လမ်းလေ ပင်ပန်းတယ်။ ဒါ
 ကြောင့် ဆန်လမ်းကို ကြီးစားပြီးတော့ လုပ်ကြဟုတ်လား။
 (မှန်ပါဘုရား)

ကဲ... လင်္ကာလေးဆိုကြည့်။

‘စုန်လမ်း ဆန်လမ်း ဤနှစ်လမ်း

ခွဲခြမ်းသိပြီးသော်။

စုန်လမ်းမလိုက် ဆန်လမ်းလိုက်

အကြိုက်မှန်စေသော်။

စုန်လမ်းလိုက်က အပါယ်ကျ

ဆန်က နိဗ္ဗာန်နော်’

အေး...လမ်းနှစ်လမ်းရှိတယ်။ တစ်လမ်းက စုန်လမ်း။ နောက်တစ်လမ်းက ဆန်လမ်း။ စုန်လမ်းလိုက် ရင်တော့ အပါယ်လေးပါးလားကြလိမ့်မယ်။ ဆန်လမ်းကို လိုက်ရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိခံစားရလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီးတော့ စိတ်အလိုကို လုံးဝ မလိုက်ကြပါနဲ့။ ဆန်လမ်းကိုလိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြ စေချင်တယ်။ ဒါ ဦးဇင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ယောဂီများ လည်း ဒီလိုပဲ။ ကြိုးစားခဲ့ကြရတာပါနော်။

မကြိုးစားဘဲနဲ့တော့ ဆန်လမ်းမရောက်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ကောင်းကျိုးဆိုတာ ကိုယ်ပဲ ခံစားကြရတာပါ။ ဆန်လမ်းကို ကြိုးစားကြပြီဆိုရင်လည်း ယောဂီတို့ရေ ဆုတောင်းမှန်ဖို့လိုတယ်။

ဒါနပါရမိပြုကြပြီဆိုရင်လေ တကယ်ဆုတောင်း ရမှာက နိဗ္ဗာန်။ ဆုတောင်းရမှာ ဘာပါလိမ့်။ (နိဗ္ဗာန်ပါ ဘုရား)။ နိဗ္ဗာန်ပဲ ယောဂီတို့။ အေး လူချမ်းသာ နတ်ချမ်း

သာတွေ တောင့်တမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီဒါနမျိုးဟာ ပါရမီ
မထိုက်တော့ဘူး။ မှတ်သွားကြနော်။ (မှန်ပါဘုရား)

အေး. . . နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပြီးတော့ ပြုတဲ့ဒါနကျတော့ ပါရမီထိုက်တယ်။ ဆိုလိုတာ
ကတော့ ဒါနတိုင်း ပါရမီမထိုက်ဘူး။ ဒါနတိုင်း ပါရမီ
အမည်မရဘူး။

ဘယ်လိုဟာမျိုးက ပါရမီထိုက်သလဲဆိုရင် ဘာ
မှမလိုချင်ဘဲနဲ့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ ပေးကမ်းလှူဒါန်းရင် ပါရမီထိုက်တယ် ဟုတ်လား။
(မှန်ပါဘုရား)

လူသိများချင်တယ်။ နာမည်ကြီးချင်တယ်။
နောင်ဘဝချမ်းသာချင်တယ်။ ကျော်ကြားချင်တယ်ဆိုတဲ့
စိတ်တွေပါရင် အဲဒီဒါနဟာ ပါရမီမထိုက်ဘူးတဲ့။ ရိုးရိုး
ဒါနပဲဖြစ်တယ်။

ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနနဲ့ ပါရမီမထိုက်တဲ့ဒါန ဘာကွာ
လဲတဲ့။ ပါရမီမထိုက်တဲ့ဒါနက သူလိုချင်တဲ့ လူချမ်းသာ

နတ်ချမ်းသာတော့ပေးတယ်။ သို့သော် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ
မပေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ? သူကဒါနပြုကတည်းက ငါ
ကောင်းစားဖို့ဆိုတာ ပါလာတယ်။

ငါ ဆိုတာက အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
ကောင်းစားဖို့က လောဘ။

ဒိဋ္ဌိနဲ့လောဘ ဦးဆောင်တဲ့အတွက်ကြောင့်
သူ့ရဲ့ဒါနဟာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာပဲပေးတယ်။
နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမပေးဘူး။

ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနကျတော့ သူကစလှူကတည်း
က အိုး... အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော ကိုယ့်အ
တွက် ဘာမှမလိုဘူး။ ဘာမှဆုမတောင်းဘူး။ သူ ဆု
တောင်းရင်လည်း နိဗ္ဗာန်ပဲပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အတုံးအခဲ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိလေသာ ကုန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတာနဲ့
အတူတူပါပဲ။ ကိလေသာကုန်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာ။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်းပြီးတော့ ပြုတဲ့ဒါမျိုး
ကျတော့ ပါရမီထိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ဒါနဟာ လူချမ်းသာ

နတ်ချမ်းသာလည်းပေးသလို ငါကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ လောဘမပါတဲ့အတွက်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာလည်း ပေးတယ်။

ဒါကြောင့် ဒကာ-ဒကာမများက ဒါနပြုတဲ့ အခါမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဆုတောင်းတတ်ဖို့လိုတယ်။ ဆုတောင်းတတ်ရင် ယောဂီတို့ရေ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက များစရာ ကောင်းစရာ မလိုဘူးဗျာ။ စေတနာကောင်းဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဘာကောင်းဖို့လိုလဲ။ (စေတနာကောင်းဖို့လိုပါတယ်ဘုရား) စေတနာကောင်းဖို့လိုတယ်။

ဥပမာတစ်ခုပေးကြပါစို့။ ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဒက္ခိဏဝိဘင်္ဂသုတ်မှာ ဆိုထားတာရှိတယ်။ အဲဒါဘာလဲ? အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ယောက်ရှိတယ်။

- တိရုတ္တန်
- သီလမရှိသောလူမိုက်
- သီလရှိသော လူသူတော်ကောင်း၊
- သာသနာပအခါ ကိလေသာကင်းကောင်း

ကျင့်သော ရသေ့။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်၊

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါခေါ် ဘုရားငယ် (သိခြားဘုရား)

သမ္မာ သမ္မုဒ္ဓဘုရားရှင်။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ဦးမှာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကို ကျွေးမွေးလှူဒါန်းလိုက်ရင် ဘဝတစ်ရာ ချမ်းသာတဲ့ကောင်းကျိုးတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်က ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးကအစာကျွေးရင် အစာခွက်လေး သေချာပြောင်အောင်ဆေးပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွေးသလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရိုရိုသေသေ ကျွေးရတယ်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကျွေးတိုင်းကျွေးတိုင်း ဘဝတစ်ရာချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ့ရသွားတယ်။ တစ်ခါ သီလမရှိတဲ့လူမိုက်ကိုလည်း ကျွေးပါ။ သူ့ကိုကျွေးရင် ဘဝတစ်ထောင် ချမ်းသာတဲ့ကောင်းကျိုးတွေ့ရတယ်။

သီလရှိတဲ့ လူသူတော်ကောင်းကိုကျွေးရင် ဘဝ

တစ်သောင်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေရတယ်။ သာ သနာပမှာ ကိလေသာကင်းအောင် ကျင့်သောရသေ့ ကိုကျွေးလှူရင် ဘဝပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေရတယ်။

အရိယာပုဂ္ဂိုလ် (၈) ယောက်၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါခေါ် ဘုရားငယ်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဒီ (၁၀) ဦးမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုပင်လှူလှူ ဘဝပေါင်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချမ်းသာမယ်လို့ ငါဘုရား မဟောနိုင်ဘူးတဲ့။ ပုထုဇဉ်ရဟန်း သံဃာများဟာ သောတာပန်အရိယာတဲမှာပါတယ်လို့ မှတ်ခဲ့။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် (၁၄) ဦးရှိတဲ့အထဲမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလေ အကျိုးကြီးတဲ့ဟာကိုရွေးလှူဖို့ စိတ်နဲ့ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးကွာခြားပုံကို သိစေချင်လို့ဟောတာဖြစ်ပါတယ်။

ယောဂီတို့အနေနဲ့ အကျိုးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရွေးမယ်ဆိုရင် လောဘပါသွားမယ်။ အဲလိုမရွေးရဘူး။ ပုံစံလေး

ပြုမယ်။ ပါရမီထိုက်သောဒါနနဲ့ မထိုက်သောဒါန ရှင်းသွား
အောင်။

အခု ယောဂီတို့ရှေ့မှာ သာသနာပမှာ ဈာန်ရ
နေတဲ့ ရသေ့တစ်ယောက်တွေ့နေပြီ။ တစ်ခါ ဟိုဘက်မှ
လည်းပဲ ခွေးလေးတစ်ကောင်ဟာ အစာငတ်ပြီးတော့
လမ်းဘေးမှာလှဲနေတယ်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်တွေ့
ပြီ။

ဈာန်ရတဲ့ ရသေ့ကိုလှူရင် ဘဝကုဋေတစ်သိန်း
ချမ်းသာမယ်။ အစာငတ်ပြီးတော့လဲနေတဲ့ ခွေးလေးကို
ကျွေးလျှင် ဘဝတစ်ရာချမ်းသာမယ်။

စီးပွားအတွက်တွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ရသေ့ကို
လှူချင်စိတ်တွေ မပေါ်နိုင်ဘူးလား။ (ပေါ်နိုင်ပါတယ်
ဘုရား) လူအများစုဟာ အဲဒီရသေ့ကို ပုံလှူကြတယ်တဲ့။
ဘဝကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာချင်တာလေ။ ခွေးကျွေးရင်
ဘဝတစ်ရာပဲချမ်းသာမယ်ဆိုတော့ သိပ်မလှူချင်တော့
ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ယောဂီတို့က ဘဝကုဋေတစ်
 သိန်းချမ်းသာကိုပဲ ယူမယ်ဆိုပြီးတော့ ငတ်ပြီးတော့လဲနေ
 တဲ့ ခွေးလေးကိုတော့မကျွေးဘဲနဲ့ စျာန်ရတဲ့ ရသေ့ကို
 သွားပြီးတော့ လှူလိုက်မယ်ဆိုရင်တဲ့ ယောဂီရဲ့ဒါနဟာ
 ပါရမီမထိုက်သောဒါနဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဒါနလဲ။ (ပါရမီ
 မထိုက်သောဒါနပါဘုရား) ပါရမီမထိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီ
 ဒါနဟာ နိဗ္ဗာန်မပို့တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ငါကောင်းစားဖို့
 ဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့လောဘပါသွားလို့ပဲ။ (မှန်လှပါဘုရား)

သူလိုချင်တဲ့ ဘဝကုဋေတစ်သိန်းချမ်းသာတဲ့
 ကောင်းကျိုးတော့ရတယ်။ နိဗ္ဗာန်မရောက်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်
 မရောက်ရင် အို၊ နာ၊ သေ၊ ဒုက္ခတွေ ကင်းပျံ့မလား။
 (မကင်းပါဘူးဘုရား)။ ဒါ အဖြေပဲ။

အဲဒီမှာ ဪ... အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ချမ်းသာရင်
 ပြီးရော ဟိုမှာက ပိုနေတာ၊ မလိုဘူး။ ဒီမှာလိုနေတဲ့ အစား
 မစားရရင်သေမယ့် ခွေးလေးပဲလှူမယ်ဆိုရင်လဲ ယောဂီ
 တို့ရဲ့ဒါနဟာ ပါရမီထိုက်သောဒါန။ ဘာဒါနလဲ?

(ပါရမီ ထိုက်သောဒါနပါဘုရား)

ငါကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့ ငါဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိလည်း မပါဘူး။ ကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့လောဘလည်း မပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီဒါနရှင်ဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ လူချမ်းသာနတ်ချမ်းသာလည်းခံစားရသလို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း ရောက်တယ်မဟုတ်လား။ (မှန်ပါ့ဘုရား)

ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ကစ ယောဂီများသည် ဆန်လမ်းကိုလိုက်ပြီးတော့ ဒါနပြုတဲ့အခါမှာ ပါရမီထိုက်တဲ့ဒါနဖြစ်အောင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တကယ်လိုတဲ့နေရာကို ရွေးပြီးတော့ လှူတတ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)

- ❶ သဘောထားသေးသိမ်သောသူသည်
သူတစ်ပါးကို အပြစ်သာ မြင်လေ့ရှိ၏။
- ❷ သဘောထားပြည့်ဝသော သူများကား
မိမိအပြစ်ကိုသာ မြင်လေ့ရှိ၏။
- ❸ သဘောထားအပြည့်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များကား
မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်တော့။

မေတ္တာဝင်-ရွှေပြည်သာ

ရွံ့ညွှန်သည် ရေကြောင့်ဖြစ်၏။
 ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရွံ့ညွှန်ကို
 စင်ကြယ်စေလိုလျှင်
 ရေဖြင့်ပင် ပြန်လည်ဆေးကြောရ၏။
 ထို့အတူ လောဘ၊ ဒေါသ စသော
 ကိလေသာများသည် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်၏။
 စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသစသော
 ကိလေသာများ စင်ကြယ်စေလိုလျှင်
 စိတ် (ဝိပဿနာ)ဖြင့်ပင်
 ပြန်လည်ဆေးကြောရ၏။
 မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ